

thị n). 8 năm rồi nhà ta đã sống trong túng thì u buồn hân, vì bố mẹ không kiếm được nhiều tiền
lì phò dành tiền cho mẹ đi chợ y thị n. Nhưng bố mẹ vẫn cho con tất cả những gì có thể, và cứ
bé học trò như con cả vô tư đâu biết lo gì.

Hồi học tiểu học, tiền bố mẹ đưa cho con là mua cái gì đó rồi thôi, nó là những tờ giấy và vài đồng màu có
thể dùng để mua cái bánh, cái kẹo, gói xôi hay cái bánh mì... Con đâu có nghĩ tiền chính là yếu
tố quyết định sinh mạng mình, là thời bố mẹ phải hàng ngày chắt bóp và bao bọc thân
gom góp lì để trả cho từng ca lọc máu cho mẹ tại Bệnh viện Bạch Mai, là thời càng làm mẹ
thêm đau đớn suy nghĩ khi mẹ bước phải nghẹn vì làm vì đi u kiển sống khỏe không cho phép.

Rồi đến khi con học lớp 8, mẹ càng ngày càng yếu và mệt, phải tăng từ 2 lên 3 lít lọc máu/
tuần. Nhưng chích ven tay của mẹ sống to như hai quả trứng gà, nhiều hôm máu thấm ướt
đẫm cả tay băng gạc. Do bệnh huyết khối suy thận mà mẹ còn bị thêm viêm phổi và suy tim. Rồi
ông lại bị bệnh nặng, bố phải thuê phòng ở nhà trông ông, nhà mình vì thời càng trở nên túng quẫn,
mà càng túng thì càng khổ hơn. Tiền mất trăm ngàn hồi ấy là mất thời giờ đó xa xôi về nhà mình.
Cũng từ đó oay, đâu óc non nớt của con mới dần vỡ lẽ ra rằng tiền bố mẹ chính là mẹ hôi, nước
mắt, là máu (theo đúng nghĩa đen của nó, vì có tiền mới được chữa bệnh lọc máu mà) và bao nỗi
niềm trần trụi lo lắng của bố và mẹ.

Hôm trước con có hỏi quan điểm của mẹ về tiền bố mẹ thế nào để con có thêm ý viết bài làm văn
nghị luận cô giao. Mẹ hỏi ngược nhiên vì câu hỏi đó nghe thật kỳ. Rồi mẹ chỉ trả lời vài 3 từ gọn
lẻn: “Mẹ ghét tiền”.

Nếu con còn thời giờ nhàn ngày nào, hay những nơi ngoài nào khác thì chắc con đã ngạc
nhiên lắm. Nhưng giờ đây con cũng đừng nghĩ về mẹ: con cũng ghét tiền. Bởi vì nó mà mẹ phải
mất mẹ rồi rồi sau mẹ lại đi chợ y thị n. Mẹ chợ y thị n 3 lít lọc máu tuần, trước đây bố đưa đón mẹ
bằng xe đạp như ngày xưa bố đi thuê xe hai người mà còn phải chờ đợi mẹ mệt mỏi buổi
của bố nên mẹ chuyển sang đi xe ôm. Nhưng đi xe ôm mất mẹ ngày mẹ y chực ngàn, tiền
tiền mà lại chẳng kiếm đâu ra, mẹ quyết định đi xe buýt.

Mẹ khi về nhà, mẹ thì hân hân, mẹ lăn ra giường ngủ đi không nói được câu gì. Con và bố
cũng biết là lúc này không nên hỏi chuyện mà nên để yên cho mẹ nghỉ ngơi. 8 năm rồi, 8 năm
chẳng kiếm được tiền nhàn nhàn con vẫn chưa bao giờ có thể quên được. Con chỉ biết đứng xa
nhìn mẹ, và nghĩ rằng chắc “giá như có dăm chục ngàn cho mẹ đi xe ôm thì đâu đến nỗi!”.

Con bực ng ghét, thù đố ng ti n. Con bực ng nh h i tr c, khi m v n n m trong vi n. Ba ng i b nh chen chúc chung nhau m t chi c gi ng nh trong căn phòng b nh ng t ng t và quá t i c a B nh vi n B ch Mai. Con đã gây th h i m : “Sao m không vào phòng bên kia, đ y m i ng i m t gi ng tho i mái l i có qu t ch y vù vù, có tivi n a?”. M ch nói kh : “Cha t anh. Đ y là phòng đ ch v con !”.

Con lúc y ch ng hi u gì. Nh ng r i con cũng v l ra r ng đó là phòng mà ch nh ng ai r ng r nh ti n thì m i đ c vào mà thôi. Còn nh m thì không đ c. Con căm ghét đố ng ti n vì th .

Con còn s đố ng ti n n a. M hi u con không? Con s nó vì s m t m . M đã ph i b n l n đi c p c u r i. Nh ng ng i suy th n lâu có nguy c t vong cao vì huyết áp đ tăng, máu đ n vào đ làm t c ng khí qu n và gây t c th . M th a bi t đ i u này. Nhi u ng i b n m quen trong “xóm ch y th n” đã ph i ch u nh ng cái k t bi th m nh th . Nhi u đêm con bực ng choàng t nh đ y, m hôi đ m đìa mà l nh toát s ng l ng b i v a tr i qua m t c n ác m ng t i t ...

Con s m l i ph i đi c p c u, và s nh nhà mình không đ ti n đ n p vi n phí thì con s m t đ i ng i thân yêu nh t trong cu c đ i này. M i bu i m đi ch y th n là m i bu i c b và con đ u ph p ph ng, b n ch n, lo l ng. M v mu n là lòng con nóng nh l a đ t, còn b thì c đi đ i l i l i và luôn h i “bao gi m mà mày m i v ?”. V i con c h i là 50/50, h c là m ch y th n an toàn và v nhà, h c là...

Con lo s h n khi đ c báo th y b o có ng i không đ ti n tr ph n ít i ch là 5% b o hi m y t , ti n thu c men mà ph i v quê “t đ i u tr”. V i nh ng b nh nhân ph i ch y th n, nh th đố ng nghĩa là nh n b n án t hình, không còn đố ng s ng. Con bực ng ho ng s t h i n u không còn b o hi m y t n a thì sao? Và n u ông m t thì sao? Chi tiêu hàng ngày nhà mình gi đây ph n nhi u trông ch vào ti n l ng h u c a ông, mà ông thì đã già quá r i ...

M i, ti n quan tr ng đ n th nào v i gia đình mình thì ch c m hi u rõ h n con. C nghĩ đ n ti n là con l i nh đ n nh ng đêm b m t ng đ n r c c ng i, nh đ n nh ng v t chích ven s ng to nh qu tr ng gà c a m , nh đ n c th i đố ng pha c c n c nóng con mang cho m đ m u ng b i b m i t i. M ch t chịu đ n m c s a ông th r ti n mà cũng không mua đ t b i đố ng s c kh e cho mình.

Con s ti n mà l i mu n có ti n. Con ghét ti n mà l i quý ti n n a m . Con quý ti n và tôn

Thư gửi mẹ

Tên: Nguyễn Trung Hiếu

Địa chỉ: Ba, 08 Tháng 11 Năm 2011 08:49

Trên đời này bố mẹ con luôn biết ơn những người họ đã giúp đỡ mình. Những người nhà sống tốt bụng mẹ ơi mẹ đã đưa con vào cuộc sống, những cô bác họ hàng họ đã giúp đỡ con và gia đình mình. Và con những người bạn xung quanh con, dù họ giúp gì cho con, thì bố mẹ con luôn quan tâm hỏi thăm sức khỏe của mẹ... Nhờ họ mà con cảm thấy ấm lòng hơn, vững tin hơn.

Con cảm thấy bất lực ghê gớm và rất cần rất cần sự giúp đỡ khi mẹ không đồng ý với các kế hoạch của con. Đã có lúc con đòi đi lao động, đi làm gia sư hay đi bán bánh mì “tam giác” như mẹ anh sinh viên con quen để kiếm tiền giúp mẹ vượt khó khăn. Mẹ cứ nói “tốt” con nên tránh và bỏ mẹ chỉ cần con học giỏi thôi, con giỏi thì mẹ sẽ khỏe.

Vâng, con xin nghe lời mẹ. Con vẫn nên tránh. Con sẽ cố gắng học thật giỏi để mẹ và bố vui lòng. Những mẹ hãy để con giúp mẹ, con đã nghĩ kỹ rồi, không làm gì thêm cho mẹ thì con sẽ không ăn sáng để tiết kiệm tiền. Không bán bánh mì cho mẹ thì con sẽ ăn cơm với muối với nước. Mẹ đừng lo lắng, mẹ hãy an tâm chờ đợi và chăm sóc cho bản thân mình. Hãy để con được chia sẻ sự vất vả cùng mẹ. Vì con không thể xin mẹ đồng ý con nên làm mẹ con khi con không ăn sáng. Mẹ đừng đoán con khi con đi học, cứ đi học là được.

Dù con đã sút 8 cân so với năm ngoái nhưng con tin rằng với sự thấu hiểu lẫn nhau giữa những người trong gia đình thì nhà ta vẫn có thể sống yên ổn được. Con tin rằng không thể đóng vai trò cốt yếu trong việc quyết định hạnh phúc của mẹ.

Đã con nghe mẹ nói.

Nguyễn Trung Hiếu